

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Hexaēmeron Hē Toi, Kosmourgia, Georgiou tou Pisidou
diakonou ...**

Georgius <Pisida>

Lutetiae, 1585

Elementorum & temporis cum curru similitudo

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70102](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70102)

Cursus liquore destitutus humido.
 At veluti bini ad vnicum artifices opus:
 Vapor quidem humectat, paritque gramina,
 Et gignit Autumnus asperos fetus grauis:
 Inque his leuia multa integumenta explicat,
 Ne sic grauetur tener & infirmus liquor,
 Nimis aut prematur arctiore vinculo,
 Atque inde pomi succus omnis excidat.
 Nam gramen est concretionis indigens,
 At mollitudinis liquorum firmitas.
 Ergo duobus vnus occurrens calor,
 Laxans & astringens modo dictu nouo,
 Quod deficit, donis replet contrarijs:
 Herbae quidem radicem adhaerentem creat,
 Feruore mox tenui liquores condiens,
 Vt carneum suauem cibum rore apparat.

310

Comparatio
 insignis.

Vt accidit cum cordibus durissimis
 Scintilla Solis mentium superuenit,
 Quae fouet & emollit, alit & corroborat,
 Ex sterilitate fructum amœnumque inserit.

320

Elementorū
 & temporis
 cum Curru
 similitudo.

Tv quadriugi currus modo quatuor locas
 Elementa, cursusque habenis sustines,
 Septem dierum conuolutis orbibus:
 Vitæ sed axem vertis humanæ citum
 Mensura eadem, fluctuante nec rota.
 Repagulorum limites seruas ratos,
 Excurrat vt ne vehiculum orbitam suam,
 Lacerumque fiat, turbet aut spectaculum,

Aut

Τῆς ὑγρῆτος ἢ φορῆ μοναμύνη.
 Ἀλλ' ὡσαύτ' εἰς ἓν ἔργον ἔργαται δύο,
 Τέτλει μὲν ἰκμάς, καὶ παροβάλλει τὴν πῶαν,
 Καὶ τῆς ὀπώρας ὡμὰ τίκει τὰ βρέφη,
 Ἐν οἷς τὰ πολλὰ λεπτὰ τείνει σπαρρία,
 Μὴ πως βαρυνθῆ τῶν ὀπῶν ἢ χευνότης,
 Καὶ θλίψιν ἔξει τῇ δέσει τῆ σφίγματος,
 Καντεύθεν ἰκμάς τῆς ὀπώρας ἐκπέση.

310 Ἐπεὶ δὲ δεῖται πῆξεως μὲν ἢ χλοῆ,
 Χευνώσεως δὲ τῶν ὀπῶν ἢ φερρότης·
 Θέρμη σωματήσασα ταῖς δυοῖς μία,
 Χευνοῦσα καὶ σφίγῃσα τῷ ξένῳ λόφῳ,
 Πληροῖ τὸ λείπον δωρεαῖς ἐναντίαις.
 Καὶ τῇ χλοῇ μὲν ρίζαν ἐδραῖαν φύει
 Λεπτῇ δὲ * χυλώσασα τὸς ὀπούς ζέσει,
 Τὴν βρώσιν ὡς ἐν ἄρκον ἄρτυει * δρόσῳ.

χ. χευνώσει.
 σ.
 χ. δέσσει.

Ὡς καὶ πῆρ' ἡμῖν ὠμότησα καρδίας,
 Σπυγῆρ νοητῷ παροσδοχότος ἡλίας,
 320 Θάλλει, μαλάττει, καὶ πεπαίνει καὶ βέφει,
 Καὶ καρπὸν ἐπιήθισιν ἕξ ἀκαρπίας.

Ὡ τετραπόλων ὡσαύτ' ἄρματος γέσιν,
 Στοιχεῖα πάτων, ἠνοχῶν * δὲ τὸς χρόνος,
 Ἐν ἐπιακύχλοισ ἡμερῶν * παειδρόμοις·
 Διεξάγων δὲ τῆ βίβ' ἡ ἄξονα,
 Ρυμῶ * σωήθει, καὶ ἔσχῳ βεβηκῆσι
 Καὶ συμφυλάτων τὰς σωμακτικὰς ἴφρας,
 Μὴ πως ὄχημα τῆ σωήθους ἐκδράμη,
 Καὶ σκύλα πέμψη, καὶ παράξῃ τὴν ἴφραν,

χ. λυσιχῶν
 δὲ δέσμοις.
 χ. παειδρόμοις.

χ. ρυμῶ.
 Hanclektionē,
 si germana est,
 sequat, inter-
 pretando,
 Temone cō-
 suero, & rota
 firmissima,

D

ΠΙΣΙΔΟΥ ΚΟΣΜΟΥΡΓΙΑ.

330
 340
 350
 350
 350

33. φύσιν, κὶ φείσιν. Δημοφθόρου τε * λύσιν ἐμβαλή μάχης
 Ἀλλ' ὅτε πάντων τακτὸν εἶ) τὸν δρόμον,
 Καὶ μηδὲν ἡμαῖς αὐτοδέσποτον βλέπειν
 33. πλὴ κί. Κοινῶ δὲ δούλην πᾶσαν εἶ) σα. * κτίσιν
 Καὶ μήτε στωδεθεῖσαι εἰς λύσιν τέχην,
 Μηδ' αὖ πῦρ λθεῖν τὰς πεπηγμένους ὄρας,
 (Εἰ μὴ μόνος σὺ πλὴ τροπὴν ἀπεργάσῃ,
 Καὶ γὰρ στωεῖδες παροσκοπῶν τὸ (ὠμφέρον).
 Τῶν σῶν μεγίστων ἐργαχείρων τὴν κτίσιν
 Μὴ τε τρέπεσθαι πᾶν γένος, καὶ συγχύσεις
 33. ἐπιστάζην. Ταῖς κοσμολέθροισ ἐκτροπαῖς πῦρ εισάζην,
 Μηδ' αὖ μύειν ἀτρεπτον, ὅν' ἔχειν ὄρας
 Τρεπτῆς ἀνάγκης, μὴ λαθῆσα τὰς χροῖνας.
 Θεὸς νομιᾷ τοῖς ὄρωσιν ἢ κτίσις.
 33. ἐκ- λείψως. Τίς γὰρ σελεύων ἢ τὸν ἥλιον βλέπων,
 Ὄφθαλμιαίντας ἢ παρὸς ἐκκλῖψιν νότος,
 Οὐκ εὐθεὶς ἐγὼ τῇ διδασκάλῳ φύσει,
 Ὡς ἔκ δὲ ἠλλάξαι το φωτῆρος νότον,
 Εἰ μὴ παθηταῖς ἐξοφοδῆτο λαμπάσι;
 Ἡ τίς τ' αὐτὸν ὀστυώσῃως ἀγέρο,
 33. ἐκ- λείψως. Καὶ φωσφόρον γνοῖς, καὶ σκοπήσας ἔσπερον,
 33. ἐκ- λείψως. Οὐκ οἶδεν αὐτὸν ἐργάτῳ διπλοδρόμων,
 Κήρυκα νυκτός, καὶ παρὰ φῆλιν ἡμέρας;
 33. ἐκ- λείψως. Τίς τ' μέγιστον ἔρανον τοῦτον βλέπων,
 33. ἐκ- λείψως. Καὶ τ' ἀκίνητον αὐτὸν ἔχει βίαν,
 Τὰν ἀγέρων τε τοῖς στωεκακιστάτοις,
 Νὸν μὲν βορείας, νῦν δ' ἐκινήσας νότου,
 Εἰ ἐκδρομῇ ποικίλτας, ἢ μεταστάσι.

330 Aut concitet pugnae asperae cladem horridam:

At cursus omnium ordinatus ritè sit,

Et nil sub aspectum cadat iuris sui:

Naturaque omnis condita vni seruiat,

Nec, vinceta, solui vinculis possit suis:

Neu transfiliat vnquam datos fines sibi,

(Nisi tu ipse commutationis autor es,

Nam quid iuuent offensiones, prospicis)

Manuum tuarum opus, quae opifices † maximae:

Nè ve omne mutari genus, & inducere

340 Turbas ruinis orbis ingentes queat:

Nec rursus immotum maneat, at limites

Necessitatis occupet, ne temporis

Lapsu aestimetur res creata quis Deus.

Lunae quis almam, Solis aut stellam videns

Defectionis subijci laboribus,

Natura ab optima magistra haud percipit,

His luminibus vllas tenebras non fore,

Ni inducerent eas patibiles lampades?

Quis ve vnum & idem sidus acri lumine,

350 Modò Phosphorum, modò Vesperum, si perspicit,

Hoc nesciat, binorum opificem cursum,

Lucis prophetam, noctis esse nuncium?

Quis maximū hunc caeli ambitum circumspicit,

Rapidissimam conuersionemque illius,

Tum siderum quaeque ampliora lumina,

Cum nunc ad Aquilonem, iam ad Australem plagam

Excursione, aut transitu, flectunt iter:

Philo Iud.
lib. de x.
praec. Dei.

Manus Dei
opifices ma-
ximas appel-
lat, vt pro-
pheta regius
psal. 8. opera
digitorum
Dei caelos
vocat.

De Solis &
Lunae de-
fectu.

De Veneris
stella, Lucife-
ro & vespero,
cui Arist. 5.
Eth. iustitiam
comparat.

De caeli
conuersione.
psal. 18. 88.
135.

D ij